

en virkelig human Tankegang og tager sig fortræffelig ud paa Papiret. Men i Virkeligheden er den i saa høj Grad uhensigtsmæssig, at den sikkert kun i sjældne Tilfælde har kunnet løse Vanskelighederne i Praksis, om overhovedet nogen Sinde.

Henvisningen til Kommunalbestyrelsen vil vi se bort fra. Det kan ikke være et Værgeraads Sag at tvinge et Hjem ind under Fattigforsørgelse. Men nu Hjælpekassen? Ja, dette vilde være en Udvej, dersom Værgeraadet havde Ret til at raade over Hjæl-

pekassens Midler, og disse for øvrigt var rigelige nok til at strække til over for Opgaver af denne Art ved Siden af de øvrige, som denne Institution er beregnet paa. Men den første af disse Forudsætninger mangler, og
(Fortsættes Side 151.)

SLUT RÆKKERNE OP!

DET var i August 1917, at der første Gang i Kvinden og Samfundet blev ringet sammen til den Garant-Sammenslutning, som nu i tre Aar har været en god Støtte i D. K.s Regnskab.

Den Gang havde vi et lyst Haab om, at naaede vi blot frem til Krigens Afslutning, saa vilde Verden nogenlunde hurtigt trække sig i Lave, de mest sangvinske iblandt os var vel af den Mening, at blev Krigen først endt, saa vilde vi vende tilbage til den Livs-Standart vi forlod i 1914.

Saadan skulde det ikke gaa. Nu forstaar vi alle, at vi samfundsmæssigt set gaar alvorlige Tider i Møde; vi forstaar ogsaa, at de unormale Forhold vi har levet under, har foraarsaget saa mange Brist paa vort Samfund, at alle gode Kræfter bør sættes ind for at afhjælpe disse.

Dansk Kvindesamfund er paa en lykkelig Maade vaagen overfor Tidens nye Krav; der arbejdes intenst og alvorligt — mange store Opgaver foreligger — en sønderknust Verden skal genrejses, — indenfor vort Samfund har D. K. en fremskudt Post i den Vagttjeneste vort Land trænger til.

Enhver af D. K.s Medlemmer, der har social Samvittighed, ser og forstaar, at saadan er det. Men da gælder det ogsaa om at forstaa, at jo friere D. K. bliver stillet i økonomisk Henseende, jo mere kan der udrettes. Det er dybt at beklage, naar god Arbejdsvilje og Agtpaagivenhed skal hænges af den Skranke, der hedder, »små Omstændigheder«.

Vi er vore Garanter stor Tak skyldig for den Støtte, de har ydet i de forløbne tre Aar. Den Gang de traadte til, var det under Forudsætning af, at Medlemsbidraget ikke burde forhøjes. Nu har Udviklingen ført med sig, at en Forhøjelse af Medlemsbidraget blev en uundgaaelig Nødvendighed, navnlig gør Prisstigningen ved Bladets Udgivelse Spørgsmaalet om Støtte brændende, hvis det skal være muligt at bringe Balance i Udgift og Indtægt.

Det er en skæbnesvanger Fejtagelse, naar enkelte Garanter har ment, at med det forhøjede Kontingent var deres Hverv endt — skulde Garantlisten følge Verdensudviklingen, saa maatte den ogsaa *forhøjes* — stige i Tilslutning.

Snarere har Tendensen ved sidste Aarsopgør vist Tilbøjelighed til at gaa i modsat Retning — en Omstændighed, der *maa* ændres. Nogle har som sagt ment sig overflødige, andre er rejst fra den Egn, hvor Garantringen var sluttet, nogle er døde i de forløbne Aar og enkelte har ment, at nu kunde det være nok.

Vi vil gerne med disse Linier, saa indtrængende vi formaar, minde om, at danske Kvinder er forpligtede overfor Dansk Kvindesamfund. Det er Kvindernes Sag, Børnenes Sag og Hjemmenes Sag, der arbejdes for i D. K. Dette Arbejde er en Kraft i vort Samfund, som fortjener Kvinders Forstaaelse. Det skulde dog ikke være nogen Sag at tale om — hvis denne Forstaaelse var levende — at holde de 300 Garanter staaende ogsaa i de kommende Aar. Vor Forening tæller ca. 11000 Medlemmer, hver Garant betaler 10 Kr. om Aaret — for manges Vedkommende er det kun en Tænksomhedssag, og de 10 Kr. vil ikke repræsentere et Offer, kun god Vilje og Samfølelse.

Vi ringer nu igen sammen. Vi kalder paa dem, der har denne Vilje og Samfølelse — kom og slut Rækkerne op, hvor Aarene tyndede ud!

Og saa vil vi endnu en Gang gengive de Linier som i August 1917 dannede det centrale i den første Henvendelse, der i denne Sag skete til D. K.s Medlemmer, og vi vil sætte vort Haab til at de maa blive læst og forstaaet, som de før læses og forstaaes.

Hvad vi ønsker er:

*at sikre vort Arbejde en højst fornøden aarlig Sum ud over den ved Lovene fastsatte at danne en stadig »økonomisk Vagt« om Arbejdet.
at garantere det mod at lide alt for meget under økonomiske Vanskeligheder.*